

קל:

עין משפט
נר מצוה

צדה א מ"י פ"ו תה"ל נחלת
הלכה ג פתג עשין זי
עוש"ע חר"מ ט"י רפ"א ספיק

מוסף רש"י

[illegible]

לסודיות על המסע (ע"פ עזר).
שהרי חותכה מכאן ומתה.
חותכה מכאן וחיתה.
נחמך כבר רגלים למעלה
מלמית הגידול ולא נכר
העלם כשר, נחתה למטה
הנקים נחמת הגידול הע"פ
שנמוך מכלן טרסה ואל"פ
שלא נחמך העלם (חורין)
ש"ס: לו: חתך סימנין או ניד
ליארם וחתך חתך כל תפסיה
ותיה (ש"ס: ה: ה:)

פי' רשב"ם העקרי

[illegible]

לדון אלא הכרזר לו ומכיון את
למעשה למילך מיניה: ולא סק
ומינמר לא סגמרו מיניה. לדון
שני [וכ:] רבי ראה דס [בגיליה]
הא ידאי טעה דמינא לא יאמר

יש נוחלין פרק שמיני בבא בתרא

תלמוד הי"ד א יב"ב אב"ד וא"ת ולרבנן נמה לי לא יוכל
לכבר דמהי יחיטי שיוכל לשנות חלק בצורה דאזערין
למעוטי ולר' יוחנן כן ברורה נמי למה לי ביום הנחילו דעל
ליכא למימר דמקל וחומר ילפי' שלא יוכל לשנות חלק פשיטות

דא"כ לישחוק מלא יוכל לזכר וממלא
דענין שאין יוכל לשנות לא חלק
בצורה ולא חלק פשיטות משום דהוי
מחנה על מה שפחות בצורה ואם
ע"כ לא יבכר לא אנטרין אלא
לנעוטי חלק פשיטות ויש לומר דא"כ
אלא לא יבכר הוי אמינא דיכול לשנות
חלק בצורה משום הדורע כמו שאינו
נוטל בראוי וישתאף אנטרין שפיר
ביום הגמלו לרבי יוחנן בן ברוקה
דלא ינאף חלק פשיטות בקל ותומר
ממחלק בצורה דאין יוכל לשנות:
ששהרי חובתה שבאן. אין לפרש
כפי רבינו שמואל חותכה
מכאן וזוהי דהיינו לתעלה מנחות
הגידין דהא בפרק לאלו טרפות
ומחלי דע (ו) אלוותה הגידין גופא
חובתה דע שהרי חותכה מכאן גופא
אלא יש לפרש כגון שמואל דקיימא
גן (סס דף נה:) יניק כסומכיה
טריפה בקולאיה כשרה:
ושמע

מפי מעשה עד שיאמרו לו והלכה למעשה ילך ויעשה מעשיו ובלבד שלא ידמה והא כל התורה כולה דרמיוי ואשי הכי קאמר ובלבד שלא ידמה בספרות דתניא וזו דומה לזו ואל תתמה שהרי חותכה ככאן ומתה חו"ר' אסי לר' יוחנן כי אמר לן מר הלכה הכי נעביד מ'עד דאמינא הלכה למעשה אמר להו רבא לרב פפא יהושע כי אתי פסקא דרינא ידידי לקמייכו וחזיתו ביו'עד דאתיתו לקמאי אי אית לי טעמא אמינא לכ'לאחר מיתה לא מיקרע תקרעוהו ומגמר נמי ל'מיקרע תקרעיניה דאי הואי התם דלמא הוה

טעמא דפלוני חכם אין תלמידיו למדין משם הלכה דשמו אס יבא
אס יראה רבו עושה מעשה אל יקבע הלכה בך דשמו טעה בטעם
דפלוני לאו כפירוס אמר אל מכלל אמר ועשה בקשר: **עד שיא**
אמרו שהוא אומר אל אין לומר טעם חזו הי דלא ידע. (א) ובקשו
והלכה דכדרי בגון אל דמן במקסת דה (י. ד) רבי אליעזר אומר
בבית מועד לעת דברי ר' אליעזר (וה ל:) חז וזה שדנקו יום ראשון ומלא
שחולל הלכה כמותו בגמ' (ס:) ואשמי' דאין מורין הלכה מתוך משנה
ההימני אומר לא שחיבין עליו כרת והלכה דכדרי וי' לא דפקין
דכדברי האמוראין דאין סמך' דפסקו וכתבוס דר אשי וריבאנא
אכלל רביס י' הי לא סמך' דפסק הלכה לא משנה אלא א"כ פוסק
לכדו היה מחמיר לעלמו ואמר לתלמידיו דלקמן של יעש דבר עד
הלכה שפסק וירא' לו טעם אחר בעיניו ומיחו לאחר פטירתו י' לה
לסמוך על הלכות הכתובות בגמ' כמו שפירש דר אשי דאין קיי
עוד בשעת מעשה אס לא נסמך על ההלכות שפסקות בגמ' כמו
למשל דבר מעשה אלא ודאי כמו שפסקו האחרונים כן נעשה והכי אמר
ההלכות ולא מן ההבדול ולא מן ההוספות ולא מן הגמ' כלומר אמר
עליה עי' שימרו להעשה כלומר כן הלכה לך ועשה כן אי נמי
לירי היא' הלכה כדי לעשות כן ואמר לו הלכה כפלוני ע"פ שאמרו
היא דריך עוד לשאל לכל מעשה ומעשה שאל לרד: **ובלכד של ידמ**
דא (ה:) עד שאלה ואקבנה דדמרי: **בטרפות**. למד ו' מוז כגון טר
דאין אין אומרים טרפות ו' דומה לו שרי וחסכה מחלן בצומת ומק
הבשר עד הלום שרע דדמרי' בצומת המקשה (סא:) (ג.) ומק
שאלו למדין לפני מי עבדין עובד ע"פ אותה הוראה: **עד דאמינא**
דבשעת מעשה אס יר' לירון ומכין לבו וימר דאמרין לעיל אין
שפסקמיו ומקמיו לאדם להיות לראיה (ידו) אר קרעוהו לבטל

וְיֹאמֶר: וּבְדֶרֶךְ חַיִּים. טַעַם אֲחֵר דְּכַד: מִקָּדָשׁ דִּינָא. שְׂדֵה דִּין קִי וּמִטְוִינֵיהּ לְהַקְשִׁים קִי וּמִכְלָסֵהּ
טַעַם. לְכַד דְּרֵי: אִיזֵי אֵלֵהּ אִיזֵי אֵלֵהּ וְיֹאמֶר חֵם אִיזֵי אֵלֵהּ אִיזֵי אֵלֵהּ מִקְדָּשׁ דִּין לְמַלְכֵה דִּינִי:
לְכַד טַעַם שְׂדֵה אֵלֵהּ: אִיזֵי אֵלֵהּ מִקְדָּשׁ דִּין וְיֹאמֶר: כְּדִמְלֵת חֵם אִיזֵי אֵלֵהּ אִיזֵי אֵלֵהּ דְּכַד בְּשִׁילֵיהּ
וּמִטְוִינֵיהּ לְכַד דִּין וְיֹאמֶר: חֵם אִיזֵי אֵלֵהּ אִיזֵי אֵלֵהּ וְיֹאמֶר: חֵם אִיזֵי אֵלֵהּ אִיזֵי אֵלֵהּ מִקְדָּשׁ דִּין לְמַלְכֵה דִּינִי:
חֵם אִיזֵי אֵלֵהּ אִיזֵי אֵלֵהּ מִקְדָּשׁ דִּין וְיֹאמֶר: חֵם אִיזֵי אֵלֵהּ אִיזֵי אֵלֵהּ וְיֹאמֶר: חֵם אִיזֵי אֵלֵהּ אִיזֵי אֵלֵהּ מִקְדָּשׁ דִּין לְמַלְכֵה דִּינִי:
כְּדִמְלֵת חֵם אִיזֵי אֵלֵהּ אִיזֵי אֵלֵהּ מִקְדָּשׁ דִּין וְיֹאמֶר: חֵם אִיזֵי אֵלֵהּ אִיזֵי אֵלֵהּ וְיֹאמֶר: חֵם אִיזֵי אֵלֵהּ אִיזֵי אֵלֵהּ מִקְדָּשׁ דִּין לְמַלְכֵה דִּינִי:

לא יוכל לבכר מה תלמוד לומר. והלא חביב תמריה הבכור בן השנואה יכיר: לפי שנאמר והיה ביום הנחילו את בניו. דמשמע שיכול לתת לכל אחד מבניו מה שירצה ויכול אפי' לדון שאף הבכורה יעביד מן הבכור לתת לכל מי שירצה עם שאר נחלה דמה פשוט

שִׁפָּה כְּחוֹ כִּי שְׁטוּטל בְּרֹאיוּ דְבַחֵק
שְׁטוּט לֹא כְּחוֹט כֵּל אֲשֶׁר יִמָּא לִי
וְיִאמֶר לֹא לִי לִבְכֹּר. וְלֹא אֲטָקְרִין
בְּיוֹם הַנְּחִילוֹת כִּבְדִּי (vii) דְּהוּא דִּימְקִין
כְּבוֹרָה לֹא יוֹכֵל לִבְכֹּר אֶל חֵק שְׁטוּט
יִנְחֵל לְמִי שִׁרְיָא: הַדּוּם. כִּי יִחְזֹק
בֶּן בְּרוּקָה אֵימָר: כִּמְאִי קָרָא מִיִּלְנָה
נָה דְּחֵר שְׁמִיעַ לִיה יֵה וּמֵר שְׁמִיעַ
לִיה הִי מֵאִי בִינְיָהוּ: הַלֵּלָה עֲדִישָׁא.
שְׁפִיטָה הַלֵּלָה עֲדִישָׁתָן בֶּן אֶלֶף
אֲחִירָה הַרְבֵּה אֶלֶף אֲחִירָה הַרְבֵּה

היה כבוד שהורע כמו
חזק אמרה תורה לא
לכח שנטול בראיו
ל"ה והיה ביום הנחיל
רשות לה' להנחיל
דיקא א"ר אמי א"ר
ה' כר' יוחנן בן ברוקה
איתמר במאי קמיפלגי
אמר סבר למעשה רב
כל לא מפי למוד ולא
לו ה"לכה למעשה
ובלכח שלא ידמה
במדמין לה אמר רב
אין אומרים במטרות
בה מכאן וחיתה א"ל
שה אמר לא תעבידו
לרב הונא בריה דרב
פירכא לא תקרעוהו
ואי לא הדרנא בי
תגמרו מיניה לא
אמינא לכו טעמא
גמור

ידו מעשה ידקדק יומר ויראה עטם אחר דבר: ולא מפי מעשה.
פסק דין של אורי המעשה דהרבה טועין דבר הלמוד כדלמרי' והא
ו לו הלה למעשה. דריון ששאל ע"י מעשה ואין יודעין דבר אלא
אחרי' אמר' אין' למדין הלכה ממנה כגון וזה שכתב במשנה
בס' דריון שעתן כו' ו' למדין כמה משנה ומזה אזה בני יולדת
טעוריה וכו' (שם סח:) ובשלשתן מן במשנה הלכה כדבריו) ואפי' קצב
א לאו קצבם הלכה כמותו וביבמות (דף מט.) (ו) מן אחי ממור שמעון
הם הלכה כמותו לא סמכין אפסק דמתניין אכל בהלכות הפסוקות
הא סוף הוראה ודאי עליהו סמכ'. מתינו למדין היכא דפליגי יומד
א' אכל אפסק דגמ' סמכ'. דכולהו הוו הלכה למעשה אלא שר' יוחנן
אמר להם הלכה למעשה והייט טעמא דלמלא הדד ביה מההוא פסק
לעשות מה שפסק להם דהא כל ימי חייו לא הדר ביה וכל שכן שאל
לן בנבא מיעוץ (דף פ.) דר' אשי ובינא סוף הוראה ולמי שאל
דר' אבי דקמייהו עד שיאמר לו הלכה למעשה לא איז אדם רשאי
(י) ונחתת פאה ירושלמי' ר' עירא בשם שמואל אמר איז למדין לא מן
האמוראין ולא מפי מעשה כמבז במשנה וברייתא כגון דפליגי רביס
אמרו לו הלכה כדי לעשות מעשה כגון שכל אדם לחמיס מעשה א
זהו הלכה למעשה: ולי' קצב מעשה כגון ש' ימוי ישע עוד כן ולא
לדון דבר מחוק דבר: הא כל הסורס כולו וכו'. כדלמרי' בעירובין
ההבז מן הדיא כדלמרי' וחילופא כבבא שאלין חיות האיבירס
ממה דמיטירפא מכאן חותכא למעלה ממזמא הגדין ויחיה שחקת
חומרה דלא לנו לומר שאיז טעריס: א' אמר מר הלכה ביה. בשעה
ו הלכה למעשה. שאומר לכה הלכה בשעה ששאלנו לו על ידי מעשה
דין הלכה מפי גמרא עד שיאמרו לו הלכה למעשה: פסקא דרינא.
כרי': דאי הוה וכו'. ושמא גס אחס ממאזא חירא לקושיתחס:
ואל

[illegible]

מסורת הש"ס

(א) ושיכול ומה פשוט
שישנה כלל ח"ח"ה (כ) ושנה
מא: ושי"ה (ג) נדה ו:
(ד) וברכות נד: ושי"ה (ה) חילין
מחז: נדה ט: ע"ה (ו) ונדה:
ע"ה וברכות ט"ז: (ז) נ"ח
ומתקשה: (ח) ופי' רש"י:
(ט) ורש"י מח"ה (י) ו"ל כל'
מחז דמא: (כ) ו"ל נמא
ומתקשה: (ל) ו"ל נמא
ומתקשה: (מ) ע"ה חס'
וימות מ"ה ד"ה שחמ"ה

נדה אור השלם

וְהָיָה כִּי־יִשְׁמַחַם אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וְהָיָה אֶת־אֶשֶׁר יִדְּוּ לֹא יִשְׂכַּל לִכְבֹּד אֶת־בֶּן הָאֲדוּמָה עַל־פְּנֵי בֶן הַשְּׁנוּאָה הַכְּבֹדָה דְּכִרִים כֹּא טוֹ

הגהות הב"ח

[illegible]

רבינו גרשום

שיכולו וחלם דין הוה.
 ש'חן אבן אשר לנחלת
 יצחק אלהי ישראל.
 ויבא אל מלך מצרים
 ויגיד לו כל אשר עשה
 לו ה' ויגיד לו כל אשר
 עשה לו ה' ויגיד לו כל
 אשר עשה לו ה' ויגיד
 לו כל אשר עשה לו ה'
 ויגיד לו כל אשר עשה
 לו ה' ויגיד לו כל אשר
 עשה לו ה' ויגיד לו כל
 אשר עשה לו ה' ויגיד
 לו כל אשר עשה לו ה'
 ויגיד לו כל אשר עשה
 לו ה' ויגיד לו כל אשר
 עשה לו ה' ויגיד לו כל
 אשר עשה לו ה' ויגיד
 לו כל אשר עשה לו ה'

דומה לדומה: שלא ידמה כשירה לפי שאין בטריפות ולמטה מן הארכובה חיה. טפח העליון מן גולגלת חי וטפח חמישי הוא למעלה

אם לא תצליח להשיג את המידע הנדרש, תוכל להגיש בקשה לפרוטוקול של הדיון.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones